

Andrea Gregušová

Červík Ervín

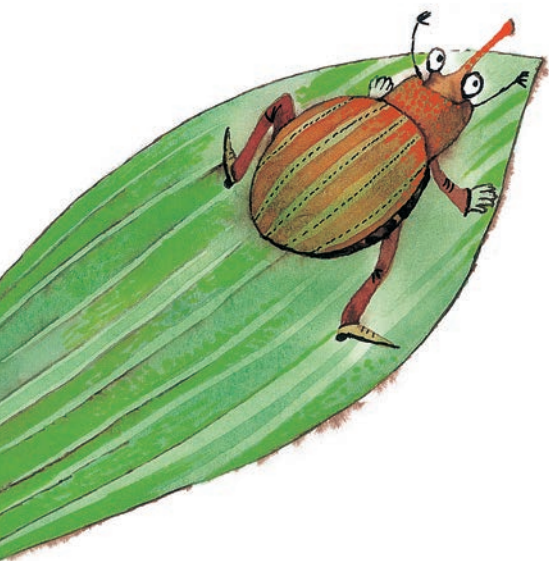

Ilustrácie Juraj Martiška

Chceš sa zahrať na červíka Ervína?
Na vnútornej strane prebalu nájdeš
hrací plán s návodom.

Červík Ervín

Andrea Gregušová

Červík Ervín

Ilustroval Juraj Martiška

slovar

*Červíkovi Vilkovi
a červíčke Aničke*

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Text © Andrea Gregušová 2009

Illustrations © Juraj Martiška 2009

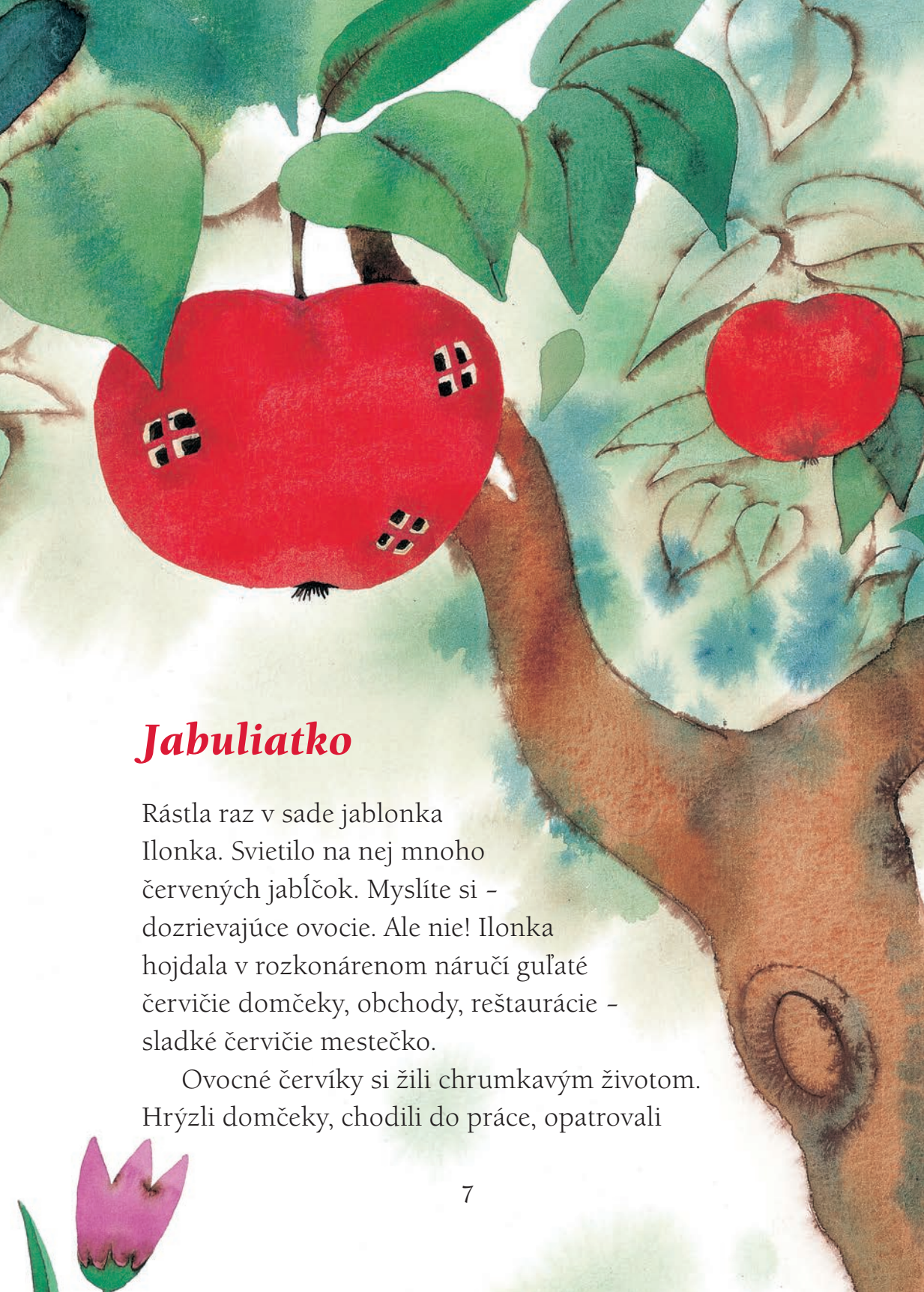
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-777-6

Obsah

Jabuliatko	7
Jablková štrúdl'a	19
Myška Eliška	24
Žaba Gaba	31
Koza Elza	41
Červotoč	48
Červík v červenej čiapke	66
Ulitník Dominik	69
Červička Evička	79
Húsenica Danica	85
Motýľ Daniel	93
Jablonka Ilonka	100

Jabuliatko

Rástla raz v sade jablonka
Ilonka. Svetilo na nej mnoho
červených jabĺčok. Myslíte si -
dozrievajúce ovocie. Ale nie! Ilonka
hojdala v rozkonárenom náručí guľaté
červičie domčeky, obchody, reštaurácie -
sladké červičie mestečko.

Ovocné červíky si žili chrumkavým životom.
Hrýzli domčeky, chodili do práce, opatrovali

večne hladné detúrence. Aj Ervín, o ktorom vám chcem rozprávať, si nažíval spočiatku úplne obyčajne. Bol stavebný poradca, odborník na červostavby. Radil mladým červíkom, ako si vyhryzkať pekné praktické domčeky, hľadal im správne jablká aj červíkov - brigádnikov. Cez deň práca, večer oddych, upratovanie jabĺčka, tak plynul jeho čas. Až kým nesvitol deň, ktorý všetko zmenil...

V to letné popoludnie sa Ervín plazil domov z práce po Východnom konári. Veľký elegán v novom čiernom cylindri a s taškou v zuboch stretol mravca Ivca.

„Ahoj, Ervín. Čo to nesieš?“
pozdravil ho kamarát.

„Kúpil som jednu supertvrđú prilbu, vraj má byť
veterno,“ usmieval sa Ervín. Už, beťár, tušil, že ho
stretol mravčí taxík.

Mravec odvetil: „Počul som o tej búrke. Večer bude
treba priväzovať.“

Vy asi neviete, prečo si musia obyvatelia stromov
v domčekoch poriadne priväzovať veci. Robia to, aby sa
im nič neporozbýjalo, keď ich rozhojdá vietor. Zvykli si
aj na silné hojdanie, tí odvážnejší občas sami svoje
jablká rozhojdávajú, len tak, pre zábavu. Aj Ervín sa raz
s kamarátom stavil, kto sa silnejšie rozhojdá. Prehral
a ešte mu bolo do večera zle od žalúdka. Pravda je,
že nemal veľmi rád dobrodružstvo. Už pri jazde na
mravcoch sa mu točila hlava. Našťastie Ivec ho už

poznal. Viezol Ervína najpomalšie ako vedel. O chvíľu docválali pred Jabuliatko.

„Máš to u mňa, Ivec,“ ďakoval poblednutý Ervín, „ušetril si mi kopu času na hryzenie.“

Mravec bol zvedavý: „Čo ty ešte hryzieš? Veď máš najúžasnejší domček na Ilonke.“

„Dokončujem jedáleň pre hostí, bude to moja najkrajšia miestnosť!“ šponoval sa Ervín.

„Niekedy mi ju ukážeš, teraz musím bežať.“

Mravec sa rozlúčil a už ho nebolo. Ervína poriadne sklamarlo, že sa nemohol pochváliť viac. Veď Jabuliatko bolo jeho najväčšou pýchou. Nevedel sa naň vynadávať. Aj v ten deň (ako obyčajne) chvíľu postál na konári, aby si potešil srdiečko. Potom sa priplazil k dverám a chvostíkom ich otvoril. Cez malú predsieň preliezol do obývačky, priestrannej svetlej izby v najširšej časti

jablka. Sviatili v nej štyri okná, každé na inú svetovú stranu. Všetok nábytok bol z jablkovej dužiny, jadierok alebo šupiek: police, skrinky, knižnice. Najkrajší kus stál hneď oproti dverám. Bola to ockova lekárska knižnica. Ervínov otec, chýrny lekár, napísal za svoj život hŕbu kníh o liečení hmyzu. Tie by Ervín nedal za nič na svete. Najradšej sedával v kresle, chvostík vyložený na stole, popíjal jablkočaj alebo čítal SPRÁVY Z KONÁRA, ktoré mu do schránky nosil mravec poštar ešte za tmy. A predstavte si, kreslo posúval dokola po obývačke podľa toho,

či potreboval svetlo na čítanie alebo tieň na driemanie.
Dobrý výmysel, nie?

Ale v ten večer ho kreslo márne lákalo. Priplazil sa k jadrovníku, ktorý si dookola dohľadka vyhrýzkal, aby vyzeral ako stĺp. Okolo neho sa vinula kĺzačko-šplhačka do hornej časti jablka. Červíky neľúbia hranaté schody, lebo im derú mäkké biele brušká. Priamo nad obývačkou mal Ervín spálňu, zapratanú skriňami. Parádnik, čiapok a klobúkov mal toľko, že by stačili pre celý strom! V červičom klobučníctve vari nebolo klobúka, čo by nepristal jeho malej čiernej hlavičke. Ervín si vymenil cylinder za pracovnú čiapku. Na chvostík si natiahol chránič, niečo ako náprstok, aby nemal mozole. Do kuchyne ani do kúpeľne nenakukol, zato na terasu na chvíľu vyliezol, aby skontroloval počasie. Mušky od rána strašili veľkou hrmavicou. Nebo však stále žiarilo čistotou.

„Do práce, chlapče!“ volal, keď sa kĺzal cez obývačku do budúcej jedálne. Práca mu šla od zubov, nuž si začal pospevovať Červičiu hymnu:

*Dobre je nám červíkom,
maškrtíme vlastný dom.
Čím sú naše izby krajšie,
tým sú biele brušká plnšie,
do jadierka hrom!*